

Ministrování s Ferdou Kuliferdou

napsal
Jan Lukeš
nakreslil
Jiří Vančura

65.

OBLEČENÍ KNĚZE KE MŠI SVATÉ

Zdarec ministrantští pomocníci a borci Boží!

Zdravím vás na začátku radostné doby velikonoční. Setkáváme se zde na stránkách Tarsicia již po **pětašedesáté!** To je úžasné, ne? Až neuvěřitelné... Dnes si povíme, co si obléká kněz ke mši svaté, abychom uměli vše dobře pojmenovat.

Když se kněz obléká ke mši svaté, tak jako první si může obléci bílou plátěnou roušku, kterou nazýváme humerál. Humerál se dává kolem krku, aby se neušpinila další roucha od potu nebo aby nebyl vidět běžný civilní oděv pod albou. Převazuje se kolem těla provázky, které jsou součástí humerálu. V současné době se moc nepoužívá, neboť má alba vlastní límec.

1

Dále si kněz oblékne bílou albu (latinsky **Albus** znamená bílý). Jedná se o bílý šat dlouhý až ke kotníkům. V některých farnostech albu oblékají i ministranti ke své službě.

2

Albu si kněz převazuje cingulem. U novějších alb už je cingulum přímo v albě, nebo jsou ušity tak, že cingulum nepotřebují. Cingulum je šňůra nebo pás látky, kterou se přepásává alba, a je i součástí oblečení některých řeholníků.

3

Štola je odznak kněžské služby. Je to dlouhý pás látky, který splývá knězi přes obě ramena dolů. Nosí se ve stejné barvě jako ornát. Je pěkným zvykem, že kněz nejprve štolu z úcty políbí a až pak si ji nasadí.

4

Ornát je svrchní liturgické roucho uprostřed s otvorem pro hlavu. Barvu kněz volí podle liturgické doby.

5

Kněze můžete také vidět v pluviálu, který si může vzít například při pohřbu na hřbitov nebo do kostela, když se konají křtiny, svatba beze mše apod.

6

Drazí kamarádi, přeji vám radostné prožívání velikonoční doby a za měsíc se těším na viděnou!

Ferda Kuliferda

„Blahoslavení jsme my, lékaři, i když často nedovedeme zabránit nemoci, jestliže pamatujeme, že mimo tělo, které léčíme, máme před sebou nesmrtelnou lidskou duši, ke které se vztahuje přikázání lásky milovat ji jako sebe.“ Tento výrok svatého Josefa Moscatiho (1880–1927) jako by plně vystihoval trojici největších ctností, které tento italský lékař ve svém lékařském i osobním životě naplno žil a předával druhým.

Josef Moscati byl renomovaný odborník (v neapolské nemocnici byl šéfem oddělení pro nevléčitelně nemocné, stal se docentem fyziologické chemie na všeobecné lékařské klinice, jeho vědecké práce byly čteny v celé Evropě), o jehož hluboké víře svědčí především jeho jednání. Povolání lékaře bral hlavně jako službu člověku. Vyznávání víry považoval za svou povinnost, kdekoli se někdo tzv. obouval do víry či křesťanství, zasáhl a Krista bránil. Hlásal zásady víry i tam, kde nemohl očekávat příznivé přijetí. Mnohokrát na svých přednáškách či ve svých pracích zdůrazňoval, že Bůh je Pánem života a smrti. Projevem jeho víry bylo podřízení se církvi v každém okamžiku života, měl ve zvláštní úctě kněze, miloval misijní poslání církve. Při vchodu do jeho bytu se nacházela schránka s nápisem „na zahraniční misie“. Často za svou lékařskou službu nebral honorář, ale žádal, aby pacienti přispěli na misie. Často mezi jednotlivými lékařskými návštěvami navštěvoval kostel a adoroval před Nejsvětější svátostí, k níž cítil velikou úctu. Sám některým pacientům doporučoval léčení eucharistií. Na sále, kde byl vedoucím lékařem, se často modlili růženec a nemocní dostávali medailky se zobrazením Panny Marie.

Sám Moscati říkal: „Odchodem do nebe se skončí všechny problémy. Máme naději jít tam rychle. Ježíš je naší nadějí. Vložme do Ježíše celý náš život, a dosáhneme tím nebe.“ O této naději ve věčný život svědčí naprostý odstup od věcí pozemských – klidně ze svého platu mohl žít v luxusu, ale množství prostředků daroval chudým a potřebným. Naději dodával také svým pacientům, pro něž byl andělem povzbuzujícím na duchu. Také na smrt se díval křesťanským pohledem: „Umřít rychle, to je umřít krásně, abych co nejdříve patřil na Pána.“

Všichni, kdo zažili Josefa Moscatiho, mluví o jeho mimořádné, neobvyklé lásce. V nemocných viděl trpícího Krista. Když v roce 1906 vybuchla sopka Vesuv, Moscati byl mezi prvními, kteří se i přes velké nebezpečí zdr-

VÍRA, NADĚJE A LÁSKA

Petr Janšta

žovali u nemocných, a léčil je ve dne v noci, bezplatně a proti společenským zvyklostem. Tento světec se nikdy neoženil, aby se mohl plně věnovat svým bližním, obzvláště nemocným. Moscatimu bylo jedno, jak vysoko či nízko je nemocný postavený na společenském žebříčku, raději navštěvoval chudé, říkal, že bohatí si mohou zavolat jiného lékaře, ale chudí na to nemají peníze. Pěšky chodil do nejbližších částí Neapole, aby po-

.... byl lékař, který ze svého povolání učinil školu apoštolátu, poslání lásky, nástroj ke zdokonalení sebe a k získání jiných pro Krista.“ V roce 1987 po schválení jednoho zázraku, který byl nutný ke svatořečení, byl Josef Moscati kanonizován papežem Janem Pavlem II.

Profesor Moscati jednou napsal svému žákovi: „Ne věda, ale láska proměňuje svět v různých obdobích dějin. Pouze málo lidí

mohl potřebným. Nemocní ho nazývali „Andělem utěšení“, protože tento lékař vždy myslel nejen na jejich tělo, nýbrž i na duši. Při blahořečení profesora Moscatiho v roce 1975 řekl papež Pavel VI. ve své homilii:

vstoupilo do dějin pro svou hlubokou víru. Všichni však si mohou navždy uchovat své jméno, pro které smrt je určitou etapou, proměněním v jiný, vyšší způsob života, pokud vyplní svůj život konáním dobra.“

Literatura: Misztal, H. Svätí a blahoslavení laici. I. vyd. Olomouc: Matice cyrilometodějská, 2004. 592 s. ISBN 80-7266-183-3

Foto: Inviaggio, Pimico27, Jose Luis - wikipedia.org